

ANG

PAHAYAGAN NG PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS
PINAPATNUBAYAN NG
MARXISMO — LENINISMO — KAISIPANG MAO ZEDONG

Tomo XI Bilang 21

Disyembre 31, 1979

NGA NILALAMAN

MAY PARTIDO NANG NAMUMUNO SA BAYAN
TUNGO SA KALAYAAN AT DEMOKRASYA p. 1

LOMALAGANAP ANG KILUSANG BOYKOT
LABAN SA 'ELEKSYON' NG DIKTADURA p. 3

MAKA-LAVA, TUMUTULONG SA AMONG SOBYET
UPANG MAKASINGIT DITO SA PILIPINAS p. 8

SINALAKAY NG MGA BAGONG TSAR
NA SOBYET ANG AFGHANISTAN p. 16

MAY PARTIDO NANG NAMUMUNO SA BAYAN TUNGO SA KALAYAAN AT DEMOKRASYA

Relatibong bata pa ang Partido Komunista ng Pilipinas. Noong nakaraang Disyembre 26, ipinagdiwang ang ika-11 anibersaryo ng muling pagtatatag nito, noong 1968, ng isang grupo ng mga rebolusyonaryong Marxista-Leninista.

Bagamat bata pa, napatunayan nang ito ang tanging partidong pampolitika sa buong kasaysayan ng Pilipinas na tunay na makapamumuno sa samahyang Pilipino tungo sa kasarinlan, kalayaan, demokrasya, pagkakaisa at katiwalaan.

Sa nakaraang 11 taon, matagumpay nang naitatag ng Partido ang mga panrehiyong organisasyon sa buong kapuluan. Mayroon itong mahusay na hukbong bayan na nakakalat sa 29 na larangang gerilya mula Luzon hanggang Mindanaw. Mayroon ding mga rebolusyonaryong organisasyong masasama sa lahat ng lugar kung saan malalim nang nakaugat ang Partido, sa kanayunan man o sa kalunsuran.

Sa ngayon, higit pang pinalalakas ang malawak na pambansang pagkakaisang prente ng uring manggagawa, uring magsasaka, petiburgesya ng lunsod at pambansang burgesya, na kaagapay at tumutulong sa armadong pakikibakang lumalaglab sa kanayunan.

Noong Disyembre 26, nang balikan ng mga kasapi ng Partido, Pulang mandirigma ng Bagong Hukbong Bayan at rebolusyonaryong samahyang Pilipino ang nagawa na sa nakaraang 11 taon, may katwiran silang ikarangal ang mga tagumpay ng Partido.

Ngunit sa kanilang pagbakas sa nakaraan, nakikita rin nilang ang lahat ng maluningning na tagumpay na natamo ay pinagbuhusan ng maraming sakripisyo at pagsisikap. May mga pagkakamali ring nagawa, subalit ang mga ito'y nahanguan na ng mga aral at naituwid. Tulad ng sinasabi ng mga rebolusyonaryong nauna sa kanila, nakikita nilang ang landas ng rebolusyon ay hindi tuwid kundi paliku-liko.

At buong pagmamahal at pagmamalaki nilang ginugunita ang mga kasamang nagbuwis na ng buhay, o kaya'y dumanas ng makahayop na pagpapahirap sa kamay ng kaaway at nakabilanggo hanggang ngayon, para sa katubusan ng samahyan mula sa imperyalismong E.U., pseudalismo at burukratang kapitalismo.

Ang pambansang demokratikong rebolusyon na inilulunsad ngayon ay pagpapatuloy sa rebolusyong inilunsad laban sa Espanya noong 1896, na may batayang pagkakaisa. Lumang tipo ang rebolusyon ng 1896, ibig sabihin'y pinamumunuan ito ng burgesyang liberal, at bagong tipo ang kasalukuyan dahil ito'y pinamumunuan ng proletaryado.

Ngunit kung tutuusi'y pagpapatuloy ito ng lahat ng pag-aalsa ng samahyang Pilipino laban sa pagsasamantala at pang-aapi sa nakaraang mahigit na 400 taon.

Balikan natin ang kasaysayan

Ipinakikita ng ating kasaysayan na kailanma'y hindi naging pasibo ang samahyang Pilipino sa harap ng pagsasamantala at pang-aapi ng dayuhan o ng kaywa Pilipino. Sa loob ng mahigit na 300 taon na sinakop ng Espanya ang ating bayan, di-kukulangin sa 200 ang pag-aalsang may iba-ibang saklaw at tagal.

Kung tutuusing higit na nakararami ang samahyan kay sa mga nanakop na sundalong Espanyol, masasabing ang bawat isa sa mga pag-aalsang ito ay sapat na sana upang ibagsak ang mga kolonyalista. Ngunit nagapi ang bawat isa sa mga espontanyong pag-aalsang ito. Bakit?

Isang mahalagang konsiderasyon ang kawalan ng pagkakaisa ng mga mamamayan sa panahong sinakop ang bayan noong ika-16 na siglo. Nahahati sila sa mga uri (mga naghahari at pinaghaharian) at sa maraming tribu't komunidad. Wala silang damdamin ng pagiging isang bansa. Maaaring interes naman ng mga kolonyalistang Espanyol na panatilihin nahahati sila at, mangyari pa, palalain ang pagkakahating ito.

Kaya ginamit ng mga kolonyalista ang mga lokal na naghaharing uri upang supilin ang mamamayan. At kaya rin naman pinaglaban-laban ang mga tribu. Sa ating kasaysaya'y maraming pagkakataong ginamit ng mga kolonyalista ang taktikang "hatiin upang pagharian". Halimbawa, ginamit nila ang mga Pilipinong taga-patag upang lusubin ang masang Igorot sa kabundukang Kordilyera. Mga Pilipino rin mula Luzon at Kabisayaan ang ginamit nila sa pagsalakay sa mamamayang Moro sa Mindanao.

Noon lamang ikalawang hati ng ika-19 na siglo nagkaroon ang mamamayan ng tunay na diwa ng pagiging isang bansa, ng pagkakaisa. May bahagi sa makasaysayang prosesong ito ang mga edukadong Pilipino o ilustrado na naglunsad ng Kilusang Propaganda laban sa pagsasamantala't pang-aaping Espanyol.

Anupaman ang masasabi para sa mga ilustrado na bumase sa Europa, mukhang wala silang nabasa sa mga akda nina Karl Marx at kasama niyang si Frederick Engels, na nagbuo ng teorya ng siyentipikong sosyalismo.

Si Jose Rizal, na isa sa mga tanyag na propagandista, ay naglakbay sa Alemanya, bayan nina Marx at Engels, ngunit walang banggit sa maraming akda niya tungkol sa dalawang dakilang rebolusyonaryong ito o sa kanilang mga turo.

Sa Pilipinas, nakabasa na ang manggagawang si Andres Bonifacio ng mga libro tungkol sa rebolusyon sa Pransiya. Gayundin, lumalabas na hindi siya naimpluwensyahan ng Marxismo. Siya ang namuno sa pagtatatag ng Katipunan, na karamihan sa mga kasapi ay manggagawa at magsasaka na nagkaisa sa kapasyahang naglunsad ng armadong pakikibaka upang itaboy ang mga kolonyalistang Espanyol.

Pag-uurong-sulong ng mga ilustrado

Nang malaman nila ang pagbubuo sa Katipunan at ang plano nitong maglunsad ng armadong rebolusyon, sumulpot sa hanay ng mga ilustrado ang pag-uurong-sulong sa katangian ng kanilang uri. Sa huli'y hinadlangan at tinuligsa pa si Rizal ang Katipunan, na ang mga nag-organisa ay nakakuha ng inspirasyon mula sa kanyang mga makabayang akda.

Ang iba pang burges na liberal tulad ni Emilio Aguinaldo ay usagaw sa liderato ng rebolusyonaryong kilusan matapos patalsikin at patayin si Bonifacio.

Totoong noong 1898 ay halos ganap nang naibagsak ng rebolusyonaryong kilusang pinausunuan ni Aguinaldo ang mga kolonyalistang Espanyol. Ngunit nang dumating ang mga pwersa ng imperyalismong E.U., sumulpot muli ang pag-uurong-sulong.

Ang mga nasa liderato na nakipagkompromiso sa mga kolonyalistang Espanyol ay sumuko at nakipagsabwatan sa mga mananalakay na Amerikano. Nang lumao'y sumuko na rin o nahuli ang mga natirang lumalaban.

Sa kabuuan, sa panahong iyo'y napigil na ang pambansang demokratikong rebolusyon na inumpisahan ni Bonifacio at mga kasama niya.

Ngunit patunay sa makabayan at demokratikong withiin ng mga manggagawa at magsasakang Pilipino na lubos na nakararami sa rebolusyonaryong hukbo, ipinagpatuloy nila ang pakikibaka maging sa panahong ang marami sa mga ilustradong lider nila ay nagsasagawa na ng kontra-rebolusyon.

Ang pagtatatag ng Partido Komunista

Ganyan ang kalagayan nang itatag nina Crisanto Evangelista at kapwa niyang mga manggagawa ang Partido Komunista ng Pilipinas noong 1930. Napanday sila sa kilusang unyon at di-nagtagal ay binabasa na nila ang mga akda ni Marx at ng dakilang rebolusyonaryong Ruso na si Vladimir Ilyich Lenin.

Tama ang tinahak na landas nina Evangelista at mga kasama niya. Ang uring manggagawang Pilipino na binhi pa lamang noong ika-19 na siglo ay lumalaki na sa panahong iyon. At sa pamamagitan ng PKP, naarmasan ng siyentipikong teorya ng Marxismo-Leninismo ang proletaryadong Pilipino, at bumango ito ng siglo sa matagumpay na Sosyalistang Rebolusiyong Oktubre ng 1917 sa Rusya.

Ngunit mahusay man ang intensyon nina Evangelista at mga kasama niya, mayroon din silang mga kahinaan at pagkakamali. Isa rito ang mekanikal na pagsasanib ng PKP at Partido Sosyalista ng Pilipinas noong 1938. Dumami pa nang dumami ang malulubhang pagkakamali nang sakatuntong na ang magkakapatid na Lava sa liderato ng partidong pinagsanib.

Pinatunayan ng mga manggagawa't magsasakang umanib sa Hukbo ng Bayan Laban sa Hapon (Hukbalahap), na pinasumunuan ng pinagsanib na partido, ang kanilang kagitingan at katapangan sa maraming pakikipagsagupaan sa mga sananalakay na Hapones noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Gayundin sa pakikibaka sa mga kanway sa uri nang bumalik ang imperyalismong E.U. upang pahiraling muli ang paghahari nito.

Ngunit malulubha ang pagkakamali ng sunud-sunod na lideratong Lava. Noong una'y bumaling sila sa kanan (ang pagkapalaszuko at ang parlamentarismo), pagkatapos ay sa "kaliwa" (adventurismo), at balik na naman sa kanan.

Ang mga Lava ay sanatiling di-nagbabagong petiburges na mga intelektwal. Kasama ang kapitulasyonismo ng dating lider ng Partido Sosyalista na si Luis Taruc, di-nagtagal ay tuluyan nang nawasak ng malulubhang pagkakamali ng mga Lava ang Partido at nalikida ang rebolusyon.

Noong 1958, tinalikdan na ang armadong pakikibaka at pinatay na rin ang Partido nang ibaba ng liderato ni Jesus Lava ang patakarang "isang pila". Tuluyan nang susuko si Lava sa kaaway noong 1964.

Sa panahong iyon, ang natira na lamang sa Partido Komunista ng Pilipinas sa itinatag nina Crisanto Evangelista at mga kasama niya ay iilang grupong nag-aaral ng Marxismo na pangunahing binubuo ng mga aktibistang estudyante at manggagawa.

Ang muling pagtatatag ng Partido

Sa hanay ng mga grupong ito nagmula ang mga rebolusyonaryong Marxista-Leninista na nagdaos ng kongreso noong Disyembre 26, 1968 upang muling itatag ang bumagsak na partido. Itinakwil nila ang rebisyonismo ng mga maka-Lava at itinatag ang bagong Partido sa matibay na pundasyong Marxismo-Leninismo-Kaisipang Mao Zedong.

Iilan lamang ang naroon sa Kongreso ng Muling Pagtatatag at gayundin sa pulong ng Marso 29, 1969 nang itatag nila ang Bagong Hukbong Bayan. Ngunit wasto ang itinakda nilang linyang pampulitika, at nakatitiyak sila na hindi magtatagal ay tatangkilikin ng malawak na masa ng sambayanan ang pambansang demokratikong rebolusyon na kanilang inilulunsad.

Tanggap sila sa kanilang inaasahan.

Ang pagtatatag ng Partido Komunista

Ganyan ang kalagayan nang itatag nina Crisanto Evangelista at kapwa niyang mga manggagawa ang Partido Komunista ng Pilipinas noong 1930. Napanday sila sa kilusang unyon at di-nagtagal ay binabasa na nila ang mga akda ni Marx at ng dakilang rebolusyonaryong Ruso na si Vladimir Ilyich Lenin.

Tama ang tinahak na landas nina Evangelista at mga kasama niya. Ang uring manggagawang Pilipino na binhi pa lamang noong ika-19 na siglo ay lumalaki na sa panahong iyon. At sa panamagitan ng PKP, naarmasan ng siyentipikong teorya ng Marxismo-Leninismo ang proletaryadong Pilipino, at humango ito ng siglo sa matagumpay na Sosyalistang Rebolusiyong Oktubre ng 1917 sa Rusya.

Ngunit mahusay man ang intensyon nina Evangelista at mga kasama niya, mayroon din silang mga kahinaan at pagkakamali. Isa rito ang sekanikal na pagsasanib ng PKP at Partido Sosyalista ng Pilipinas noong 1938. Dumami pa nang dumami ang malulubhang pagkakamali nang sakatuntong na ang magkakapatid na Lava sa liderato ng partidong pinagasanib.

Pinatunayan ng mga manggagawa't magsasakang umasap sa Hukbo ng Bayan Laban sa Hapon (Hukbalahap), na pinasumunuan ng pinagsanib na partido, ang kanilang kagitingan at katapangan sa maraming pakikipagsagupaan sa mga mananalakay na Hapones noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Gayundin sa pakikibaka sa mga kaaway sa uri nang bumalik ang imperyalismong E.U. upang pairaling muli ang paghahari nito.

Ngunit malulubha ang pagkakamali ng sunud-sunod na lideratong Lava. Noong una'y bumaling sila sa kanan (ang pagkapalasukon at ang parlamentarismo), pagkatapos ay sa "kaliwa" (adventurismo), at balik na naman sa kanan.

Ang mga Lava ay nanatiling di-nagbabagong petiburges na mga intelektwal. Kasama ang kapitulasyonismo ng dating lider ng Partido Sosyalista na si Luis Taruc, di-nagtagal ay tuluyan nang nawasak ng malulubhang pagkakamali ng mga Lava ang Partido at nalikida ang rebolusyon.

Noong 1958, tinalikdan na ang armadong pakikibaka at pinatay na rin ang Partido nang ibaba ng liderato ni Jesus Lava ang patakarang "isang pila". Tuluyan nang sumuko si Lava sa kaaway noong 1964.

Sa panahong iyon, ang natira na lamang sa Partido Komunista ng Pilipinas na itinatag nina Crisanto Evangelista at mga kasama niya ay iilang grupong nag-aaral ng Marxismo na pangunahing binubuo ng mga aktibistang estudyante at manggagawa.

Ang muling pagtatatag ng Partido

Sa hanay ng mga grupong ito nagmula ang mga rebolusyonaryong Marxista-Leninista na nagdaos ng kongreso noong Disyembre 26, 1968 upang muling itatag ang bumagsak na partido. Itinakwil nila ang rebisyonismo ng mga maka-Lava at itinatag ang bagong Partido sa matibay na pundasyong Marxismo-Leninismo-Kaisipang Mao Zedong.

Iilan lamang ang naroon sa Kongreso ng Muling Pagtatatag at gayundin sa pulong ng Marso 29, 1969 nang itatag nila ang Bagong Hukbong Bayan. Ngunit wasto ang itinakda nilang linyang pampulitika, at nakatititik sila na hindi nagtatagat ay tatangkilikin ng salawak na masa ng sambayanan ang pambansang demokratikong rebolusyon na kanilang inilulunsad.

Tuapak sila sa kanilang inaasahan.

Tinalikdan na ng mga maka-Lava ang armadong pakikibaka at pinili ang landas ng parlamentarismo. Pinili naman ng liderato ng muling-tatag na Partido ang armadong pakikibaka, habang sumusuporta't punapangalawa lamang dito ang parlamentaryong pakikibaka.

Isinabak ng mga maka-Lava ang relatibong mahina pang hukbong bayan sa napagpasyang mga pakikipagsagupaan sa kaaway sa pag-asang matatamo ang tagumpay sa relatibong maigsiing panahon ng dalawang taon. Itinakda naman ng Partido ang estratehiya ng pangmatagalang digmang bayan na susulong nang paalun-alon mula sa kanayunan tungo sa mga sentro ng kapangyarihan ng kaaway.

Tinalikuran ng mga maka-Lava ang samamayan at niyapos ang pasistang diktadurang E.U.-Marcos. Hinihimok naman ng Partido ang mga samamayan sa isang makapangyarihang pambansang nagkakaisang prente na makikipagkompronta sa diktadura.

Malinaw sa Partido kung sino ang samamayan--ang mga manggagawa, magsasaka, petiturbesya ng lunsod at pambansang burgesya--na bumubuo sa mahigit na 90 porsiento ng populasyon. Sila ang pinagsasamantalahan at inaapi sa kasalukuyang lipunang malakolonyal at malapeudal.

Malinaw rin dito ang mga kaaway ng bayan--ang mga imperyalistang E.U., malaking burgesyang komprador at uring panginoong maylupa--na nagsasamantala't nang-aapi, at naghahari ngayon sa pamamagitan ng diktadurang E.U.-Marcos. Di-hihigit sa 2 porsiento lamang ng populasyon ang mga naghaharing uri dito sa Pilipinas.

Sa kabilang banda, nariyan ang baliw na pag-aakala ng mga maka-Lava na dapat silang makipag-"isang prente" kay Marcos dahil siya raw ay "maka-bayan" at "anti-imperyalista". Ang pagbabaliklad sa mga bagay ay tipikal sa mga maka-Lava.

Gaano na kalayo ang ating naisulong

Kayang tunayo ang rekord ng muling-tatag na Partido Komunista ng Pilipinas. Sa loob ng 11 taon lamang ay nakapagpalawak na ang Partido sa buong kapuluan, sa ilalim ng pinakasahirap na kondisyon ng pasistang paghaharing militar.

Bago ipataw ang batas militar noong 1972, bumwelo ang rebolusyonaryong kilusan sa pamamagitan ng Sigwa ng Unang Kwarto ng 1970 at ng kasunod na mga pakikibakang masa na matagumpay na nagpalaganap ng pambansang demokrati-kong programa sa buong kapuluan.

Ipinataw ng pangkating E.U.-Marcos ang batas militar upang umano'y lانسagin ang rebolusyonaryong kilusan. May mga pinsala ring nagawa ang batas militar noong una, ngunit sa halip na madurog ang rebolusyon ay nilikha ng pasistang rehimen ang mga kondisyong nakatulong sa mas sabilis na pagsulong ng rebolusyon.

Ngayon, ang Partido ay may libu-libong kadre at kasapi, maraming Pulang mandirigma, at ilang milyong manggagawa, magsasaka at iba pang samamayang nagkakabuklod sa mga rebolusyonaryong organisasyong masa o sumusuporta sa rebolusyon sa iba't ibang paraan.

Habang ipinagdidiwang ng mga kasapi ng Partido, Pulang mandirigma ng Bagong Hukbong Bayan at rebolusyonaryong samamayan ang ika-11 anibersaryo ng muling pagtatatag ng Partido, patuloy pa rin ang paghahanda para sa pagsulong ng digmang bayan mula sa maagang subyugto ng estratehikong depensiba tungo sa abanteng subyugto. (Ang susunod sa estratehikong depensiba ay ang yugto ng estratehikong pagkakapatas, at pagkatapos ay ang kahuli-hulihang yugto ng estratehikong depensiba.

Ipinananawagan ng Komite Sentral ng Partido ang konsolidasyon sa larangan ng ideolohia, pulitika at organisasyon bilang kinakailangang pagbabanda sa pagsulong na ito. Patuloy ang ekspansyon ngunit mas malaking diin ang ibinibigay sa konsolidasyon sa kasalukuyang panahon.

Kung susumahin, mahigit na 400 taon nang nakikibaka ang mamamayang Pilipino laban sa mga dayuhan at lokal na mapagsamantala at mapang-api.

At sa wakas, mayroon na silang rebolusyonaryong partidong pampulitika-- ang Partido Komunista ng Pilipinas--na namumuno sa kanila tungo sa kasa-rinlan, kalayaan, demokrasya, pagkakaiba at kariwasaan na minimithi nila sa matagal na matagal nang panahon.

LUNALAGANAP ANG KILUSANG BOYKOT LABAN SA 'ELEKSYON' NG DIKTADURA

Bagamat sa isang buwan pa ang botohan, bistado na ng mamamayan ang malaking sarawelang tinatawag na "lokal na eleksyon", at naglulunsad na sila ng malakas na kilusang boykot upang lalong ilantad at biguin ang pinakahuling panlolokong elektoral ng diktadurang E.U.-Marcos.

Alam na ng lahat ang wakas nitong sarawelang itinatanghal ng dikta-durang E.U.-Marcos: matatabunan na naman ("landslide victory") ang mga kalaban ng barkadahang KBL (Kilusang Bagong Lipunan) ng mag-asawang Marcos. At sa pagbabaka-sakaling maging kapani-paniwala ang "lokal na eleksyon", papayagan ang ilang "mahigpit na labanan" at "panalo" ng ilang piling "oposisyonista" na sa katunaya'y mga tuta rin ni Marcos.

Mula simula hanggang huli'y kabisadung-kabisado na ni Marcos at ng mga amo niyang imperyalistang E.U. ang ganitong porma ng panlolokong elektoral. Hindi ito kataka-taka dahil warami na rin silang pagsasanay mula sa pagtatanghal ng mga "referendum", "plebisito", at laluna ng "eleksyon para sa IBP" noong 1978.

Tulad ng sa nakaraan, lubusan na namang ginagamit ni Marcos ang reak-syonaryong sandatahang lakas. Inalis dinamo ang mga restriksyon sa ilalim ng batas militar sa panahon ng "kampanya". Siempre, panloloko lang ito, dahil maaaring basta na lamang pagbintangan ang sinuman ng "subersyon" o kaya'y ng "paninirang-puri", at ibilango sa Kampe Crame.

Sa ibang salita, naghahari pa rin ang batas militar.

Tulad ng inaasahan, pinakilos na naman ni Marcos ang utu-uto niyang Komisyon sa Halalan (Comelec) upang ibigay ang lahat ng bentahe sa KBL.

Tulad ng "eleksyon para sa IBP" noong nakaraang taon, inaasahang papayagan na naman ng Comelec ang "block voting" upang lalong makalamang ang KBL at maging mas madali ang pandaraya.

Monopolyo ni Marcos sa pabatirang pangmadla

Dagdag pa, malawakan nang ginagamit ang pabatirang pangmadla o mass media na sa katunaya'y monopolisado ni Marcos at ng kanyang pangkat, para sa bentahe ng KBL. Panaka-nakang pinagbibigyan din ang mga kandidatong di-KBL, subalit ito'y ginagawa lamang upang sabuo ang pagkukunwang "masigla" ang tumatakbong paligsahan.

Sawang-sawa na ang mamamayan sa ganitong mga panloloko. Punung-puno na sila.

Kaya naman masigasig na naglulunsad ng isang malakas na kilusang boykot ang napakaraming napukaw nang mamamayan upang lalong ilantad at biguin ang sapanlinlang na lokal na eleksyon ng diktadurang E.U.-Marcos.

Ang iba namang mga grupo at personahe, batay sa kani-kanilang pananaw at sa mahigpit na pagtatanggong malokong muli ng diktadura, ay nagpapakita na rin ng mga balak na magboykot o kaya'y di lumahok sa darating na "lokal na eleksyon".

Halimbawa, nanawagan ang Pambansang Konseho ng mga Simbahan sa Pilipinas (NOCP) sa mga kongregasyon nito na magboykot kapag hindi kagyat na inalis ang batas militar at hindi itinigil ang pang-aabuso ng militar.

Kumikiling din sa kahambing na posisyong ito ang progresibong bahagi ng sektor ng simbahang Katoliko, ayon sa mga ulat.

Talumpati ni Senador Diokno

Kamakailan, ipinahayag ng dating Senador Jose W. Diokno, ang kilalang makabayan na nagdadala ng posisyong ng Kaisahan para sa mga Kalayaang Sibil ng Pilipinas o CLUP, na hindi siya naniniwala sa mga eleksyon sa ilalim ng batas militar.

Maging ang mga pangunahing kasapi ng mga anti-Marcos na paksyon ng mga reaksyonaryo ay nagpasyang huwag sumali sa "eleksyon", bagamat malinaw na sumusuporta sila sa kanilang mga tauhang kumakandidato sa ilalim ng Pambansang Kaisahan para sa Pagpapalaya (NUL), Pasyon Bisaya at Alyansang Mindanaw, o ilang mga "independiente".

Kaugnay nito, dapat lamang na punahin ang alanganin at makitid na posisyong ng liderato ng Lakas ng Bayan (Laban). Ang pangunahing dahilan ng kanilang di-pagsali sa "lokal na eleksyon" ay ang diskwalipikasyon ni dating Senador Benigno Aquino Jr. sa pagiging kandidato. Ipinapahiwatig nito, batay sa kanilang makitid na pananaw at interes, na lubusan nilang kikilalanin ang "eleksyon" kung papayagan lang na makalahok si Aquino.

Ang mga "oposisionistang" kumakandidato ay mahahati sa dalawang klase. Una, iyong mga sunud-sunuran kay Marcos at sadyang tumutulong sa kanya upang lokohin ang mamamayan at paunlarin ang kani-kanilang makasariling interes. Sila ang tinatawag na "mga tapat kay Marcos" (o "Marcos loyalists") na tumatakbo sa ilalim ng Partido Nacionalista (NP), at ang ilang "independienteng" kandidato na hindi naisali sa tiket ng KBL.

Pangalawa, iyong mga tumutuligsa sa diktadura at kumakandidato upang itaguyod ang pagiging pulitiko nila, gayong halos imposible namang sila'y manalo.

Bagamat may magkaibang motibo, ang dalawang grupong ito, kung tutuusin, ay kapwa nagtataguyod sa panloloko ng diktadura.

Imperyalismong E.U., utak ng "lokal na eleksyon"

Ang imperyalismong E.U. ang utak sa pagtatanghal ng sapanlinlang na lokal na eleksyon. Bahagi ito ng pakanang "normalisasyon" na ipinipilit sa bayan.

Sa panamagitan ng "normalisasyon", tinatangka ng imperyalismong E.U. at ng pinakamasasasahang papet nitong si Marcos na magkailusyon ang sambayanang Pilipino at ang pandaigdigang opinyon na ibinabalik na sa bayan ang mga "demokratikong proseso".

Ipinapalagay ng imperyalismong E.U. na ang pagpapanumbalik sa mga sapanlinlang na demokratikong proseso ay makakapigil sa patuloy na pagkakabukod ng papet na diktadurang Marcos, at makakapagpakalma sa kusukulong poot at galit ng mamamayan sa diktadurang ito.

Isang mahalagang sangkap ng pakanang "normalisasyon" ang pagtataguyod ng repormismo at paniniwala sa mga "demokratikong proseso" upang maitago ang patuloy na programa ng diktadurang E.U.-Marcos na pasidhiin ang militarisasyon at ang tahasang paggamit ng dahas-militar para sa pagsupil sa rebolusyonaryong kilusan at sa nag-aalsang masa.

Dagdag pa, sinisikap ng imperyalismong E.U. sa pakanang ito na pigilin ang lusuluhang mga tunggalian ng iba't ibang paksyon ng mga naghaharing uri upang mapatagal pa ang buhay ng naghaharing sistema. Kaugnay nito, nakikitang makahulugan ang pagbigay ng pansamantalang kalayaan kay Aquino. Hindi walayong may nabubuo nang kasunduan sa pagitan niya at ng diktadura.

Sa bahagi naman ni Marcos, nagmamaniobra siya sa loob ng pakanang "normalisasyon" ng imperyalismong E.U. upang mapalakas pa ang kanyang pwesto sa pagkadiktador. Siya pa rin ang higit na masasahan at masunuring tuta ng imperyalismong E.U. dito sa Pilipinas.

Maliwanag din na ginagamit ni Marcos ang "lokal na eleksyon" upang lalong patatagin ang kanyang kapangyarihan sa mga lokal na antas sa pamamagitan ng pinili niyang mga tuta sa KBL at ng mga tapat na "oposisionista".

Sumagawa rin siya ng mga hakbang upang itayo ang dinastia ng kanyang angkan. Bukod sa kanyang asawang si Imelda Marcos na namumuno sa Metro Manila, sa kanyang bayaw na si Benjamin Romualdez na patuloy na naghahari sa Leyte, at sa kanyang kapatid na si Elizabeth Marcos Rocka na tiyak na namang "mahahalal" bilang gobernador sa Ilocos Norte, tatakbo rin ang anak niyang si Ferdinand Jr. (Bongbong) para bise-gobernador sa Ilocos Norte, ayon sa mga huling balita.

Mabibigo ang "lokal na eleksyon"

Tiyak na mabibigo ang "lokal na eleksyon" ng diktadurang E.U.-Marcos sa pagtatangkang lokohin ang sambayanang Pilipino at ang pandaigdigang opinyon. Nagdudulot lamang ito ng lalo pang pagkakabukod ng diktadura.

Tulad ng sa nakaraan, minsan pang inilalantad sa sambayanang Pilipino ng pinakahuling panlolokong ito ang kabulukan at pagkamapang-api ng diktadura at, higit pa, ang kawalang-saysay ng mga "eleksyon" sa ilalim ng ganitong rehimen.

Ang Partido Komunista ng Pilipinas ay nananawagan sa sambayanan na magkaisa at maglunsad ng mga kilusan at kampanyang masa para iboykot at biguin ang pinakahuling panlolokong elektoral na pinapakana ng diktadurang E.U.-Marcos.

Lehat ng mga progresibong uri, paray, sektor, organisasyon, grupo at indibidwal ay epektibong makasasali sa mga kilusan at kampanyang masa upang palaganapin ang posisyong boykot, at upang ilantad at labanan ang sapanlinlang na lokal na eleksyon.

Ang mga pambansang demokratikong rebolusyonaryo, Pulang mandirigma at aktibistang masa ay dapat aktibong lumahok sa kilusang boykot, habang pinalalawak at pinatatatag nila ang hanay ng mga rebolusyonaryo at itinatayo ang pinakamalawak na nagkakaisang prente para sa mas malaking tungkulin sa pagbabagsak sa diktadurang E.U.-Marcos.

MAKA-LAVA, TUNUTULONG SA AMONG SOBYET UPANG MAKASINGIT DITO SA PILIPINAS

Sa ilalim ng batas militar, naging mas masigasig ang kampanya ng mga lokal na rebisyonistang maka-lava para sa repormismo at kontra-rebolusyon, para sa pakinabang ng naghaharing pasistang pangkating Marcos, imperyalismong E.U., at, mangyari pa, ng sosyal-imperyalismong Sobyet.

Tunay na nawiwili ang mga maka-lava sa kanilang papel na mga "kaliwetang" may sariling lugar sa loob ng bulok na sistemang pampulitika. Sa kanilang mga opisinalang de-erkon sa iba-ibang ahensya ng reaksyonaryong gobyerno, maginhawa silang naglalabas ng mga manipesto at pahayag sa mga burges na diaryo, na pawang nagmamakaawa ng mga konsesyon mula sa rehimen E.U.-Marcos.

Bukod sa mga benepisyonang ipinagkakaloob sa kanila ng rehimen, may tinatanggap ding sustento ang mga lokal na rebisyonista mula sa kanilang mga among sosyal-imperyalistang Sobyet.

Bago 1971, pinapadalhan sila ng \$10,000 mula sa rebisyonistang Partido Komunista ng Unyong Sobyet, tuwing makakaugnay sila sa Mosku o sa mga neokolonya ng Sobyet sa Silangang Europa.

Kung minsan din, inihahatid ang pondo sa kanila sa pamamagitan ng mga turista o "delegasyong pangkulturang" dumadalaw sa Pilipinas.

Pagkatapos ng 1971--tanda ng mas seryosong pagtatangkang manggulo ng mga sosyal-imperyalista--nilakihan ang bayad sa mga serbisyo ng mga maka-lava. Ginawa nang \$40,000 ito, o may P320,000 sa kasalukuyang palitan ng piso at dolyar.

Isang beses, noong 1972, binigyan ng karagdagang \$10,000 ang lokal na Young Communist League o YCL, ang kanilang organisasyong panlinlang sa kabataan. Galing ang pondo sa Pandaigdigang Pederasyon ng Demokratikong Kabataan (World Federation of Democratic Youth), isang samahang pinagpeprente ng mga Sobyet.

Ang nakaabot sa YCL o sa hayag na organisasyon nito, ang Malayang Pagkakaisa ng Kabataang Pilipino (MPKP), ay 5 porsiento lamang ng kabuuang halaga. "Sinentralisa" raw ito ng "Kawanihan Pampulitika" ng pangkatina! Kung ginamit na naman ba ang kwarta para sa personal na pagpapasasa ng mga pasimuno ng pangkatina ay hindi na nalaman pa ng mga miembro ng YCL/MPKP.

Nga tao ng Mosku sa Pilipinas

Pero hindi lamang sa pamamagitan ng lokal na mga rebisyonista kumikilos ang mga sosyal-imperyalistang Sobyet. Katunayan, kung kani-kaninong kumot nakikisukob ang mga rebisyonista, lokal at internasyonal.

Mayroon samahan para sa Pagkakaisang R.P. at Unyon ng mga Sosyalistang Republikang Sobyet, o RP-USSR Friendship Society. Tungkulin nito ang magharap ng pinagandang larawan ng Unyong Sobyet sa publikong Pilipine, at maglangis sa mag-asawang Marcos para palusutin ang mga pakanang sosyal-imperyalista sa Pilipinas.

Si Imelda Marcos, na kamakaila'y sinabitan ng makintab na medalya ng mga Sobyet, ang "tagapangulong pandangal" ng naturang samahar. Ang tagapangulo ay si Blas Ople, ministro sa paggawa ng rehimen, isang oportunistang matagal nang ginagawang karera ang pagpapangong ng mga pananalitang "radikal".

Isa pang kausapang ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet at Oskar Ablan Jr. Dati'y pinuno nito ng laang Pilipin sa "paliyadong takbo" sa Ilocos Norte na protektado at pinaghihiwalay ng Marcos, at ngayon'y pinuno ng salaking estadista sa lalonggag.

Si Ablan ay presidente ng isang kompanyang nag-aaralan para sa banta rito ng mga aruganang yari sa ilang Sobyet. May ilang buwan na ang nakararan, may inilalathang aruganang nag-aaralan ng kanyang kompanya sa rekonstruksiyon ng Mikhong Himpagang ng Pilipinas. Sa abila'y nagay sa bagay pagitan sa mga operasyon sa kanyang--(ilang abila'y) laban sa aruganang gawran ng rekonstruksiyonang aruganang.

Matutukoy din ang mga pagkakatugang--relasyon ng mga reblyudista sa laang bahagang mangangata sa kanyang sa kanyang nalapit sa ugayan sa maitatag na opinyon ng rekonstruksiyonang militar. Ang mangangatang ito ang hinirang na "tagapagay" ng laang delegasyong ayonkado sa Oka noong 1970, para humala sa laang pagtatipon ng mga kabanalan at estudyante mula sa iba't ibang bayan, sa pagtataguyod ng rekonstruksiyonang internasyonal.

Hga ahentang Sobyet

Samantala'y abalang-abala rin ang mga ahentang Sobyet, lantad at bagay, sa paniniktik at panggagulo para sa Hukbo.

Noong nakaraang taon, nabulgar ang isa sa maraming ahente ng KGB na nakatalaga sa embahada Sobyet sa Maynila. Ang KGB ay ang ahente ng paniniktik ng Unyong Sobyet sa katapat ng CIA ng imporyalistang E.U.

Nabulgar din ang kahila-himaling agnayan ng ahentang itum at ng mapitan ng laang barkang dumadagang sa Maynila. Makukuha sa panggaguring ito sa ang mga barkang pangkumagay ng mga Sobyet--na ilang taon nang nagpapagat't parito--ay may ilang pakay sa Pilipinas bukod sa mapitan pagbabatit at pagbabatit ng kargamento.

Sag-ayon sa kanyang ng rehensong E.U.-Marcos at Unyong Sobyet, na pinir-mahan noong 1970, nagtukod ng embahada ang buhat isa, sa Maynila at sa Hukbo. Mula noon'y maraming Pilipino na ang hainin sa kabanalan at kabanalan ng mga sinakalang diplomatikang idinatin sa embahada rito ng Unyong Sobyet.

Interesado ang sosyal-imperyalistang Sobyet sa mahaningit sa naklaw ng impuwersa ng kanyang karibal na superpower dito sa buong rehiyon. Pinalang-palangang itum. Sinusubukan ng mga Sobyet ang mga rehensong nakipinansiyahan na nito sa gayahin ang kanilang ariling ahentang. Pinalang-cala nila ang di-pagkakaintindihan ng nagkakapatid na hama. Tuloy, hindi mahaningit ng mga ito ang kahilag na pangang agat harapin pagkaraan ng mahanang pagkikibaka para sa pagbabang paglaya. Sa gayon, nalalagay nila sa kanyang ang kanilang aling diktahan ng mga sosyal-imperyalista.

Unyong Sobyet at Pilipinas

Dito naman sa Pilipinas, gustong makaparte ang sosyal-imperyalistang Sobyet sa ating likas na yaman--atong nakaraang mga taon, alindamantala mga nito ang mahanang banta at mahanang presyo ng asukal at kupa sa pinalang pandalig para saakay sa Pilipinas.

Gayundin, ibig mamantalakin ng mga sosyal-imperyalista ang estrang lakas-pagkaya ng mga Pilipinang anakgawla, sa makapagagaglay ng estrang mga produkto para sa mga mamimiling Sobyet, at mga produkto ng di-ganap sa yari (semi-manufactured) para sa kanilang mga industriya.

Inaanan pa ng mga sosyal-imperyalista ang pagbabanta sa Pilipinas ng mahanang mga produkto, lalong ang malalaking planta para sa kahilag sa industriya, sa pinagpapahal nila ang presyo.

Ang resulta ng labat nito ay nagpakatumbag sa utang, dagdag na imperyalistang pagmamamamala at ibayong paghihirap ng sambayan. Ito ang naging resulta sa kasamaan ng ibang bayang "tinatunguhan" ng sosyal-imperyalistang Sobyet.

Dagdag sa pang-akusapang dahilan ang pag-iging ng hideras ng dalawang superpower, sa politika at sa militar.

Sa buhat dalo, nila ay nag-ugayay ng mga hakla ng impluwensya para dalig na laa ang laa sa pagmamamamala't pang-ayon sa mga mamamayan ng mundo. Sa pamamagitan ng suberasyon at lantarang dahas labas sa mamamayan, ipinipilit nila ang kanilang gusto.

Para matupad ang kanilang damdaming layunin, ipinipintinta ng mga sosyal-imperyalista ang kanilang arili na "natural na aliyado" ng mga bayan at mamamayan ng Katlong Daigdig.

Ang totoo, kontra-rebolusyon ang kanilang ibimbubund. Unangin sa mga saligang idea ng makabagong rebolusyon sa dalig ang mga takall na pagkilos ng pangkatang maka-lawa: uala sa pagpako sa mga oring kasabay ng sambayanang Pilipino, hanggang sa paglalako ng mga buod na reporma, at tahasang paghadlang sa sumusulong na rebolusyonaryong aradong pakikibaka.

(Kaugay nito'y huli, itinatula natin sa sa mga buod ng Radyo Marko ay "terrorista" ang uring sa mga Palang mandirigma ng Bagong Nuklong Bayan, at kinakampihan si Marcos sa kanyang panlipol sa mamamayang Moro.)

Anga't salang sosyal na pagkakaiba ang mga kasarin, kasamaan at resulta ng damdaming ng mga superpower. Sa Pilipinas, pinapayagan ng imperyalistang U.S. ang papel nitong rehimen Marcos na makipag-ugayay sa Unyong Sobyet, hangga't hindi nakikitikita iton sa kanyang ariling paghahari. Nagtatulong nila, kung tutuhin, sa tangkang pagpupit sa mamamayan, sa rebolusyon at sa kasamaan.

Dito pansamantalang tinatapon ng Ang Bayan ang anyo ng mga artikulong naglalaratad sa pinakaboling mga kilos ng takall na rebolusyonistang pangkatang maka-lawa.

Sa loob ng taong ito, lumabas ang mga sumusunod: "Sumusunod sa Mamon sa Imagge ang mga Mananabotahang Maka-Lawa", Pebrero 15, 1979; "Pagpako sa Kasabay, Sakasak sa Deklarasyon ng mga Maka-Lawa", Pebrero 20; "Anti-Mamamayan ang Pansin sa mga Bano ng mga Maka-Lawa, Ito ang Pakikipag-ugayay", Marso 15; "Bahagi, Pinalitan sa Kasaban (Madrilero Tulaga Itong si Marlin), Abril 15; "Manggagawa, Dantong Ipaganit ng mga Maka-Lawa sa Kasabay", Abril 30; "Buod sa Deposa sa Lupa, Itinataguyod ng mga Maka-Lawa", Mayo 31; "Pinapagay ng Pangkatang Maka-Lawa ang Mariling mga Kasabay Tamututol", Oktubre 15; at "Manggagawa Tata ang mga Maka-Lawa sa Kasabay Pambansang Dugang Daw si Marcos!", Nobyembre 30.

Hakal sa mga ito'y mailabas din ng Ang Bayan ang mga artikulong "Paghahirap sa Bayan ng Katlong Daigdig, Ibig Pilula ng Sosyal-Imperyalismo" (Dunya 15, 1979), at "Sugal-Imperyalismo, Nagmamamamala sa Mariling 'Aliyado' sa Silangang Europa" (Dunya 30, 1979) na tumatalakay sa pandalig-digang layunin ng laa pang superpower sa ito.

Ang imperyalistang Estados Unidos ang itong pinakamalakas at pinakapagpapayagang power sa hanay ng mga kasabay ng sambayanang Pilipino sa kasalukuyan. Ito ang nagtataguyod sa mga takall na rebolusyonaryong uri, at ito ang ayo ng naghaharing pasikatang pangkatang Marcos. Nakikipagpag-ugayay at nakikitunggali sa imperyalistang U.S. ang ita pang imperyalistang kasagayuran, una sa ang imperyalistang Japanes, para sa bahagi ng kasagayuran alyon sa Pilipinas. Ngunit Unang tinukso sa mga ito ang kasalukuyang maha pansin para kasama nang buhat ang paghahari ng Estados Unidos sa bayan.

Malaking panganib

Kahit relatibong nahuling pumasok ang sosyal-imperyalismong Sobyet sa paligsahan ng mga imperyalismo para sa kinabang sa Pilipinas at sa mamamayang Pilipino, malaki ang panganib na idinudulot nito.

Malaki ang panganib dahil, sa pandaigdigang saklaw, higit itong agresibo at matakaw. Dagdag pa'y may maling akala ang ilang Pilipino na makatutulong ang Unyong Sobyet sa sambayanang Pilipino sa pagwawagi ng pakikibaka para sa pambansang pagpapalaya.

Sa hanay ng mga rebolusyonaryo, dapat tayong magsunigasig sa konkretong pag-aaral at pagbaka sa rebisyonismo, kapwa sa teoretikal at praktikal na aspeto, lalo't mas malalaki ang mga tungkulin at responsabilidad na kinakaharap natin ngayon sa pagsulong ng demokratikong rebolusyon ng bayan.

Sa isang pakahulugan, mapalad tayo at naririyang ang matingkad na negatibong halimbawa ng pangkating maka-Lava. Dahil sa kanila'y buhay na buhay nating nakikita ang malulubhang kasamaang magagawa ng makabagong rebisyonismo sa mamamayan, sa Partido at sa rebolusyon.

Malamang, anang Komite Sentral ng Partido noong 1971, na hindi na magtatagal ang buhay ng taksil na rebisyonistang pangkatin. Nagiging totoo ang prediksyong ito; katunaya'y halos wala nang sumeseryoso sa kanila ngayon kundi sila mismo, ang rehimeng E.U.-Marcos, at ang sosyal-imperyalismong Sobyet.

"Gayunma'y mananatili ang panganib ng makabagong rebisyonismo," paalaala ng Komite Sentral. "Sa hinaharap, magkakaroon ng mga rebisyonistang taksil na mas pino at mas makinis."

Tagubilin ng Partido sa lahat ng Marxista-Leninistang Pilipino: "Sa pamamagitan ng walang-lubay na pagbaka sa makabagong rebisyonismo, pinatatalas natin ang ating sandatang pang-ideolohia, pampulitika at pang-organisasyon laban sa imperyalismong E.U., pseudalismo at burukratang kapitalismo."

* * *

SINALAKAY NG MGA BAGONG TSAR NA SOBYET ANG AFGHANISTAN

Noong Disyembre 25, nagpadala ang mga rebisyonistang lider ng Unyong Sobyet ng libu-libong tropa para salakayin ang katabing-bayan nitong Afghanistan. Pagkaraan ng dalawang araw, tuwirang pinangasiwaan ng mga mananalakay na Sobyet ang isang madugong kudeta at agad na itinalaga ang bagong papet na pinuno ng estado.

Dahil sa pinakakriminal na agresyong ito, lubusan nang nabulgar ang pagkukunwa ng mga rebisyonistang lider ng Unyong Sobyet na sila "sosyalista" at "napagmahal sa kapayapaan", at ganap nang nalantad sa buong daigdig ang mapandigma at ehemonistang katangian ng sosyal-imperyalismong Sobyet.

Subalit hindi nasindak ang mga mamamayang Afghan sa lantaranang pananalakay na ito ng sosyal-imperyalismong Sobyet. Bagkus, lalo pa nilang pinahigpit ang kanilang pagkakaisa, at itinutuan nila ngayon ang kanilang armadong pakikibaka sa mga sosyal-imperyalistang mananalakay at sa bagong papet na diktadura.

Ang rebelyon ng mga mamamayan ng Afghanistan laban sa nakaraang mga papet na rehimen ay may katangian na ngayon ng isang armadong pakikibaka para sa pambansang kalayaan laban sa mga mananalakay na Sobyet at mga lokal na papet nila.

Kaugnay nito, maraming sundalong Afghan ang usalis sa reaksyonaryong hukbo upang lumaban, kaagapay ang mga mamamayan, sa mga mananalakay na Sobyet at sa bagong papet na rehisen.

Noong una, kinakatigan ng sosyal-imperyalismong Sobyet ang pasistang rehisen ni Hafizullah Amin, ang ibinagsak na presidente. Ngunit ang patuloy na paglakas ng armadong pakikibaka ng mamamayang Afghan, na hindi mapigil-pigil ng diktadurang Amin at ng mga nauna rito, ay nakita ng sosyal-imperyalismong Sobyet na panganib sa katayuan nito sa bahaging iyon ng daigdig.

Paghahanda sa pagsalakay

Noyembre pa lamang ay naghahanda na ang sosyal-imperyalismong Sobyet sa pagsalakay sa Afghanistan. Nagtalaga ito ng maraming dibisyon ng panlabang tropa sa hangganang Afghan-Sobyet.

Simula noong Disyembre 25, libu-libong tropa ng Unyong Sobyet ang inilapag ng mga pandigmang eroplano sa Kabul, kabisera ng Afghanistan. Ito'y pandagdag lamang sa ilang libong "tagapayong" militar at panlabang tropang Sobyet na dati nang nakatalaga sa iba't ibang lugar sa Afghanistan.

At noong Disyembre 27, ibinagsak ang diktadurang Amin. Pagkaraang patayin ang presidente at ang pamilya niya, agad na ipinalit ang isa ring pasistang papet, si Babrak Karmal, na embahador ng Afghanistan sa Tsecoslobakia sa panahong iyon.

Ipinapasalala ng nakagagalit na pagsalakay na ito sa Afghanistan ang kahambing na madudugong pagsalakay ng sosyal-imperyalismong Sobyet sa Hungary noong 1956 at sa Tsecoslobakia noong 1968.

Pag-uulit lamang ng mga kasinungalingan sa nakaraang mga krimen ang pahayag ng sosyal-imperyalismong Sobyet na ang paglusob ng mga armadong tropa nito sa Afghanistan ay sagot sa "paanyaya ng mga awtoridad na Afghan na ipagtanggol sila laban sa panganib ng ikatlong bayan". Idinagdag pa na ang pagsalakay ay "umaayon sa kasunduang Afghan-Sobyet para sa kapayapaan at pagkakaibigan".

Bago nito'y matagal nang nakikialam ang mga sosyal-imperyalistang Sobyet sa mga usaping panloob ng Afghanistan.

Noong 1973, nakialam ito upang tulungan ang papet na si Mohammad Daoud na alisin sa kapangyarihan ang huling monarkong Afghan, si Haring Mohammad Zahir Shah. Itinanghal na pinuno ng estado si Daoud, at, sa loob lamang ng isang buwan, mahigit sa 30 kasunduan para sa "tulong" ng Unyong Sobyet ang kanyang pinirmahan.

Ibinagsak din si Daoud

Dahil di masupil ng rehimen Daoud ang unigting na armadong paglaban ng mamamayang Afghan, naglunsad ng isang madugong kudeta ang sosyal-imperyalismong Sobyet noong Abril 1978. Iniluklok nila sa kapangyarihan ang isa pang pasistang papet, si Moor Mohammad Taraki, na mas marahas kay Daoud. Pagkatapos nito'y tambak-tambak na tulong mula sa Unyong Sobyet ang dumagda sa Afghanistan upang supilin ang armadong pakikibaka ng mamamayan.

Kung mabilis na pinatalak ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet si Taraki, higit sa mabilis ang pagkakatanggal kay Amin dahil hindi pa rin mapigil ng kanyang pinakamararahas na hakbang ang armadong paglaban ng mamamayang Afghan.

Dahil di makontento sa simpleng pagpapataksik sa mga papet, tuwiran nang nanghimasok ang mga sosyal-imperyalistang Sobyet at naglunsad na ang mga ito ng kriminal na pagsalakay at pag-okupa sa Afghanistan.

Ang Afghanistan ay isang bayan sa Gitnang Asya. May 20 milyon ang populasyon nito, na ang karamihan ay mga Muslim. Kalapit-bayan nito ang Unyong Sobyet, Iran, Pakistan at Republikang Bayan ng Tsina. Kabilang sa ikatlong-daigdig, matagal na ring biktima ang Afghanistan ng pang-aapi ng dalawang superpower laluna ang makapangyarihang kalapit-bayan nito, ang Unyong Sobyet.

Noon pa mang ika-17 siglo, panahon ng imperyong Ruso, pangarap ng mga tsar (emperador) na idugtong ang Afghanistan sa Rusya. Nais nila itong maging paunang tuntungan sa sapilitang pagpasok sa mga bahagi ng Iran at Pakistan patungong Arabian Sea upang makakuha ng kailangang-kailangang daungan na hindi nababarahan ng yelo kahit sa taglamig.

Subalit lubusang itinigil ang ekspanyonistang pakanang ito nang magtagumpay ang Rebolusyong Sosyalista ng Oktubre noong 1917. Sa ilalim ng sosyalistang estado sa pamumuno ni Lenin, pinanatili ang isang mapagkaibigan at wastong relasyon sa kalapit-bayang Afghanistan.

Nabago ang lahat ng ito nang lumuklok sa kapangyarihan ang mga makabagong rebisyonista ng Unyong Sobyet. Muling binuhay ng mga bagong tsar ng Unyong Sobyet, laluna ni Brezhnev at ng kanyang gang, ang pangarap ng mga dating tsar. Nagpakana silang dominahin ang Afghanistan at gamitin itong tuntungan sa higit pang pagpapalawak patimog.

Biktima ng bangayan ng mga superpower

Sa paglakas ng dalawang superpower--imperyalismong E.U. at sosyal-imperyalismong Sobyet--mabilis na naging biktima ng mahigpit nilang pag-aagawan para sa langis at saklaw ng impluwensya ang Afghanistan, Iran, paligid ng Persian Gulf at ang buong Gitnang Silangan.

Ang pagsalakay ng sosyal-imperyalismong Sobyet sa Afghanistan ay tiyak na bahagi ng isang napakanama at matagalang pakana para kontrolin ang Pakistan, Iran, Arabian Sea at Persian Gulf.

Kapag nakontrol ng sosyal-imperyalistang Sobyet ang naturang mga lugar, nababarahan nito ang bukana ng Persian Gulf at, kung gayon, mapuputol ang pinakamahalagang rutang daanan ng langis para sa Estados Unidos, Kanlurang Europa at Hapon.

Ang estratehikong kahalagahan ng Afghanistan sa humihigpit na tunggalian ng E.U. at Unyong Sobyet ay malinaw na makikita sa mabilis at mapanghamong sagot ng presidente ng E.U., si Carter, sa pagsalakay sa Afghanistan.

Hindi na nagpatumpik-tumpik pa si Carter nang hingin niya kay Brezhnev na alisin ang mga tropang Sobyet sa Afghanistan at iutos ang pagdoble ng ipinadadalang mga armas ng E.U. sa Pakistan. Hiningi rin niya ang suporta ng lahat ng aliyado ng E.U. upang maglunsad ng sama-samang pagkilos laban sa anupang ekspanyonistang pagtatangka ng Unyong Sobyet.

Ang pagsalakay ng sosyal-imperyalismong Sobyet sa Afghanistan ay tahasang resulta ng humihigpit na pagkakaribalan ng dalawang superpower para sa pandaigdigang ehenonia.

Matagal nang nagsasabog ng lagis ang dalawang superpower laban sa mga mamamayan ng buong daigdig. Nariyan ang kanilang paligsahan sa armas nuklear, paggamit ng sandatang nuklear upang mamalakmay at paghahandang mandigma.

Kahit anupang paglulubid ng kasinungalingan ang gawin ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet upang bigyang-katwiran ang kasumpa-cumpang krimang ito, patuloy na ilulusad ng mamamayang Afghan, na may ganap na suporta ng mga rebolusyonaryo sa buong daigdig, ang kanilang magiting na pakikibaka hanggang sa makamit nila ang lubusang pambansang kalayaan.